

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2011. év március hó 17. és június hó 14. napján** megtartott nyilvános folytatólagos tárgyalás alapján meghozta és 2011. év június hó 16. napján kihirdette a következő

v é g z é s t:

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 14.B.1498/2008/48. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült összesen 237.500,- (kettőszázharminchétezer-ötszáz) forint bűnügyi költségből 97.500,- (kilencvenhétezer-ötszáz) forint megfizetésére, míg a fennmaradó 140.000,- (száznegyvenezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság a 2010. év március hó 23. napján kelt 14.B.1498/2008/48. számú ítéletével a vádlottat emberölés büntette (Btk. 166. § (1) bekezdés) és 2 rb. okirattal visszaélés vétsége (Btk. 277. § (1) bekezdés) miatt halmazati büntetésül 9 év börtönbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A vádlott által előzetes fogva tartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról, azokat részben kiadni rendelte, részben pedig megsemmisítésüket rendelte el.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész súlyosítás végett, a vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.61/2009/9. számú átiratában - és képviselője a tárgyaláson - az elsőfokú bíróság ítéletét (a másodfokú tárgyaláson kiküszöbölt eljárási szabálysértést követően) megalapozottnak tartotta.

Álláspontja szerint a korrigáltakon túlmenően az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat megvizsgálta, részletesen foglalkozott a vádlotti beismerő vallomás, illetve az azt visszavonó nyilatkozat elfogadhatóságával.

Az átirat szerint a Fővárosi Bíróság indokolási kötelezettségének minden részletre kiterjedően eleget tett, számot adott arról is, hogy vádlott védekezését milyen indokok alapján vetette el. Okszerűnek tartotta a vádlott bűnösségére vont következtetést és törvényesnek a cselekmény jogi minősítését.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket kiegészítendőnek tartotta a súlyosító körülmények vonatkozásában azzal, hogy a konfliktusok elrendezésének erőszakos módja elszaporodott, illetve a halmazatra hivatkozás esetében a többszörös halmazatra kell utalni, továbbá azt is figyelembe kell venni, hogy a vádlott cselekménye következtében az eddig is csonka családban élő kisgyermek maradt árván.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság nem súlyozott megfelelően a büntetés kiszabásakor és a büntetés súlyosítására tett indítványt.

A védelem a fellebbezését írásban is indokolta, amely szerint elsődlegesen a vádlott felmentésére, azonban másodlagosan már az ítélet hatályon kívül helyezésére, míg harmadlagosan a büntetés lényeges enyhítésére tett indítványt.

A fellebbezésben foglaltak szerint az első fokú ítélet a bűncselekmény helyét, időpontját, az elkövetés módját és a halál okát tekintve is megalapozatlan, emellett a nyomozás során súlyos eljárási szabálysértések történtek.

A védelem vitatta a nyomozás során a vádlott mobiltelefonjából származó, a bűncselekmény elkövetése kapcsán értékelt adatokat, információkat, hiányolva, hogy a bizonyítási eljárás során az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a vádlott erre vonatkozó előadását. Iratellenesnek tartotta 1. számú tanú vallomásának az ellentmondásosságára vonatkozó megállapítást.

A halál időpontjának vitatása mellett - arra hivatkozva, hogy az kétséget kizáró bizonyossággal nem állapítható meg - a védői álláspont szerint, bármilyen jogkövetkezmény alkalmazása szempontjából a halotti anyakönyvi kivonat, mint közokirat adatát kell elfogadni, mely szerint a halál 2008. év február hó 4. napján következett be.

A 2. számú tanú által becsatolt kamerafelvételek alapján a védelem véleménye szerint az elsőfokú bíróság lényegében a vádlotti beismerő vallomást cáfoló objektív bizonyítékkal szemben fogadta el azt, hogy a cselekmény elkövetése a teremgarázsban történt.

Hivatkozott arra is a védelem, hogy az eljárás során lefoglalt számos bűnjel, illetve azok vizsgálata - a köröm alatt talált DNS minta kivételével - kizárta a vádlotthoz való kapcsolódás lehetőségét. Ezek értékelése az elsőfokú bíróság részéről csak részben történt meg.

A védelmi érvelés szerint a vádlott arcán található sérülés kapcsán kifejtett védekezés nem volt cáfolható az igazságügyi orvos szakértőnek a tárgyaláson tett nyilatkozata alapján, a sértett körme alól kimutatott vádlotti DNS minta odakerülésének pontos időpontját pedig a szakértő nem tudta megállapítani.

Megjegyezte a védelem, hogy a sértett tenyerén talált vádlotti DNS mintára vonatkozóan a bizonyítékot nem értékelte elvárható módon az elsőfokú bíróság.

A tényállásnak az útlevelekre vonatkozó részét az elsőfokú bíróság nem indokolta kellően, mivel a kérdéses időszakban Svájcba útlevél nélkül is lehetett utazni, továbbá a vádlott részéről az útlevelek önkéntes átadása annak alátámasztására is alkalmas, amit a vádlott állított, azaz az útlevelek egyszerűen nála maradtak.

Részletesen elemezte az írásbeli fellebbezésében a védelem a vádlott 2008. év február hó 6-i tanú kihallgatásának körülményeit, melyek során álláspontja szerint a nyomozó hatóság számos törvénytelenséget követett el. Emellett a nyomozó hatóság a vádlottra tanúkénti kihallgatásai során is nyomást gyakorolt.

A fellebbezésben foglaltak szerint a nyomozó hatóság lényeges szakmai hibákat is vétett, amelyek a bizonyítás eredményét befolyásolták.

A védelem vitatta a cselekmény minősítését, emberölés büntette helyett halált okozó testi sértés büntettét tartotta megállapíthatónak.

A büntetés kiszabása kapcsán enyhítő körülményként indítványozta figyelembe venni a pozitív munkahelyi véleményt, az eshetőleges szándékot, azt, hogy hosszabb ideje áll a vádlott a büntetőeljárás hatálya alatt, míg a súlyosító körülmények közül nem tartotta megalapozottnak azt, hogy a sértett holttestét az emberi méltóságot mélyen sértő módon, egy szemetes területén rejtette el, és szeméttel takarta le a vádlott.

A védő a másodfokú tárgyaláson perbeszédében az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványát nem tartotta fenn, ezek szerint a fellebbezése elsődlegesen a vádlott felmentésére, másodlagosan a büntetés enyhítésére irányult azzal, hogy egyébként tartalmát tekintve az írásbeli fellebbezésében foglaltakat lényegében fenntartotta.

A vádlott utolsó szó jogán elsősorban ártatlannak vallotta magát, továbbá azt kérte a másodfokú bíróságtól, hogy ne súlyosítsa a büntetését.

A fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a kétoldalú perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárásában a büntetőeljárás törvény rendelkezéseit jelentős részt betartotta, azonban a 29. sorszámú jegyzőkönyv, (amely a 2009. év október hó 12. napján megtartott tárgyalásról készült), továbbá a 40. sorszámú jegyzőkönyv, (amely a 2010. év január hó 6. napján megtartott tárgyalásról készült) alapján azt is megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság nem a hatályos büntetőeljárás törvény szerint járt el, amikor az igazságügyi orvos szakértőket a tárgyaláson még a Be. 110. § (2) bekezdése szerint a szakértői esküjükben foglaltakra figyelmeztette, mivel ezen rendelkezés 2009. év október hó 1. napjától hatálytalan. Ebből következően a Be. 110. § (1) bekezdésében foglalt hamis szakvéleményadás következményeire kellett volna a három szakértőt figyelmeztetni.

Emellett az elsőfokú eljárás idején hatályos Be. 299. § (1) bekezdése alapján a szakértői véleményeket nem ismertetéssel, hanem felolvasással kellett volna a tárgyalás anyagává tenni.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bírósági eljárásban megvalósult szabálysértés orvoslása érdekében a Be. 353. § (1) és (2) bekezdésében, valamint a Be. 363. §-ában foglaltakra figyelemmel tárgyalást tartott.

A másodfokú tárgyalásra az ítéltábla megidézte a három igazságügyi orvos szakértőt, akiknek a megfelelő törvényi figyelmeztetést követően felolvasta valamennyi igazságügyi orvos szakértői véleményt, az együttes igazságügyi és nyomszakértői véleményt, a kiegészítő orvos szakértői véleményt, továbbá a boncolási jegyzőkönyvben foglaltakat, valamint a rendőr orvosi véleményt. Ezen túlmenően felolvasta az ítéltábla a 29. sorszámú, illetve a 40. tárgyalási jegyzőkönyveknek az igazságügyi orvos szakértők meghallgatására vonatkozó valamennyi részét.

Az igazságügyi orvos szakértők fenntartották a szakvéleményükben foglaltakat úgy, ahogy az első fokú eljárás során a tárgyaláson is megtörtént, azaz véleményeikben közös nevezőre jutottak, miszerint a sértett halálához vezető okfolyamatot a nyaki régió megragadása indította el, melynek következtében a halál oka vagy fulladás vagy reflexes szívmegállás volt.

A nyomozás során az alapszakértői véleményt adó, a boncolást végző igazságügyi orvos szakértő kérdés nélkül még azt is elmondta a másodfokú tárgyaláson, hogy részükről a kevésbé kategorikus vélemény (ami a fojtást illette) annak volt köszönhető, hogy a bizonyítási eljárás egyéb adatai nem voltak ismertek számukra.

Emellett a Fővárosi Ítéltábla helyt adott a védelem azon bizonyítási indítványának, mely a vádlott által használt mobiltelefon adatainak pontosságára, illetve ezzel

összefüggésben a vádlotti védekezés, valamint a vádlott édesanyja, a 3. számú tanú vallomásának elfogadhatóságára irányult.

Ezért az ítélet tábla igazságügyi számítástechnikai- és informatikai szakértőt rendelt ki a vádlott által használt mobiltelefon adatainak - különösen a 2008. év január hó 30. napján 22 óra 14 perckor elküldött sms üzenetnek - a vizsgálatára.

Az elkészült igazságügyi szakértői véleményt az ítélet tábla a másodfokú tárgyaláson felolvasta. E szerint a kérdéses sms üzenet küldési időpontja megegyezik a szolgáltatótól kapott híváslistán szereplő időponttal.

Emellett - többek között - azt is tartalmazta a szakvélemény, hogy „a mobiltelefon híváslistájában található bejegyzéseket a készülék a saját óra beállítása szerint tárolja. Ennek megfelelően utólagos változtatására nincs lehetőség, de hibás beállítás (akár szándékos, akár például az időzóna kívül hagyásával történő beállítás) esetén a hívásokhoz tartozó idő is hibásan kerül rögzítésére. Emiatt a szolgáltatótól kapott híváslista mérvadó az időpontok meghatározásában, de a fent kiemelt esetben az időpontok egyeznek.”. Eszerint az elsőfokú eljárásban rögzített és értékelt adatok helytállóak.

Ezen túlmenően az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségét kellő alapossgal teljesítette, a rendelkezésre álló bizonyítás anyagot értékelte, a bizonyítékokat egyenként és egymással összevetve is gondosan mérlegelte és erről részletesen számot is adott.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, a logika szabályaira is figyelemmel okszerűen megindokolta, hogy mely bizonyítékot, mely részében és miért fogadott el. Mindössze az 1. számú tanú vallomásának értékelésénél tett iratellenes megállapítást az elsőfokú bíróság, amikor ellentmondásosnak tartotta a tanú vallomásának bizonyos részeit (ásás nyomok stb. a holttest mellett).

Ahogy a védelem írásbeli fellebbezésében idézte, a tanú a nyomozás során a következőket vallotta ezzel kapcsolatban: „az ásás nyomok a testtől balra kb. 1 méterre, kb. 10 cm-es mélységben voltak, terjedelemben 1 négyzetméternyi. Azt nem tudom megítélni, hogy az ásást milyen eszközzel vagy kézzel csinálták, nem tudom. Nekem úgy tűnt, mintha a fűvet tépték volna és az annak gyökerével kitépendő földlabdák hiányozhattak ebből a gödörből és az volt rádobálva a testre”.

Ezért az ítélet tábla megállapította, hogy helyesen a tanú vallomása kapcsán azt kell rögzíteni, hogy az következetes volt. Azt azonban megjegyzni az ítélet tábla, hogy ezen eltérő értékelésnek az elsőfokú bíróság mérlegelésére egyébként kihatása nincs.

Az ítélet tábla az első fokú ítélet tényállását illetően kisebb körben észlelt pontatlanságot és hiányosságokat, amelyeket az iratok tartalma, valamint a másodfokú bíróság által felvett bizonyítás alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára alapítottn kiegészített és pontosított:

- Az ítélet 4. oldalán az első bekezdés utolsó mondatát a tényállásból mellőzi helyette az alábbiakat rögzíti: „A halálhoz vezető okfolyamatot a nyaki régió megragadása indította el, melynek következtében vagy fulladás, vagy

reflexes szívmegállás eredményezte az 5. számú sértett halálát.” (Az igazságügyi orvos szakértői vélemények, valamint az igazságügyi orvos szakértőknek a tárgyaláson kifejtett véleménye alapján),

- Az 5. számú sértettnél az alábbi külső és belső sérülések kerültek rögzítésre:
 1. A háti felszínen a keresztcsont vetületében egy 6x5 cm nagyságú halvány szederjes elszíneződés.
 2. Az ágyéki csigolyák vetületében a kp. vonaltól 1 cm-nyire jobbra egy 1x1,5 cm nagyságú, halvány szederjes elszíneződés, illetve hámfosztás. A hámfosztások mentén a bőrben feketés-szederjes bevérzés, a keresztcsont vetületében az izomzat fellazult, vizenyős, benne csekély mennyiségben ugyancsak feketés-szederjes vérbeszűrődés.
 3. Baloldalon a bordaív alatt egy ferde irányú, balról-hátulról előre-lefelé irányuló, a hosszanti síkhoz képest kb. 45 fokban eltérő, 12 cm hosszúságú, felszínes hámkarcolás, attól 0,5 cm-nyi távolságra az előbbivel párhuzamosan húzódó, 6 cm hosszúságú, ugyancsak felszínes hámkarcolás.
 4. A jobb könyökhajlat területén egy 4x2 cm nagyságú, halvány szederjes elszíneződés, a bőr alatti zsírszövetben csillogó, feketés-szederjes, csekély mennyiségű vérbeszűrődés.
 5. A bal könyökhajlatban mákszemnyi bőrfolytonosság megszakítás.
 6. Baloldalon az állszöglet vetületében egy 4x2 cm nagyságú, halvány szederjes elszíneződés, ez alatt a nyak bőrén baloldalon az állszöglet alatti területben ugyancsak egy halvány szederjes elszíneződés, mely nagyjából 1,5x1 cm nagyságú.
 7. A nyak bőrén a középvonaltól jobbra 1 cm-nyivel egy 1x0,5 cm nagyságú, ezen kívül a fenti elváltozás alatt 2 cm-re egy hosszanti elhelyezkedésű, halvány szederjes elszíneződés, mely nagyjából 3x0,5 cm nagyságú.
 8. A jobb emlő belső-felső negyedében egy szabálytalan alakú, 3x4 cm nagyságú elszíneződés.
 9. A homlok bőrén baloldalon a hajas fejbőr határáig terjedően egy 5 cm hosszúságú, felszínes hámkarcolás.
- 1. A hátsó-külső tarkó gumó vetületében egy nagyjából 4x5 cm nagyságú területben a bőr alatti zsírszövetben és a sisakban feketés-szederjes, csillogó vérbeszűrődés.
- 2. A baloldalon az állszöglet vetületében a bőr alatti zsírszövetben egy nagyjából 2x1 cm nagyságú, feketés-szederjes, csillogó vérbeszűrődés.
- 3. A bal kamra felső harmadában, az áthajlási területben 4x3 cm nagyságban a külhártya alatt vékony rétegű, feketés-vörhenyes elszíneződés, vérbeszűrődés.
- 4. A bordai felszínen pontszerű vérbeszűrődések.
- 5. A nyelvcsont és pajzsporc közötti kötőszöveti szalag előtti területben egy babnyi méretű, feketés-szederjes vérbeszűrődés.
- 6. A légcső nyálkahártyája a hangszálok alatti területben bővérű, a nyálkahártyán néhány feketés-szederjes, pontszerű vérbeszűrődés.

(A boncjegyzőkönyv, valamint az igazságügyi orvos szakértői vélemények alapján).

- a vádlotton 2008. év február 6. napján az alábbi külsérelmi nyomok kerültek rögzítésre:

1. A bal váll elülső felszínén a kulcscsont belső harmada alatt egy 3x4 cm-es zöldes sárgás bőrfelület.
2. A jobb térdkalács belső felső harmadában 0,5x1,5 cm-es varral fedett felületes hámfosztás.
3. A baloldalon az állcsont élének vonalában 4,5 cm-es varral fedett vonalas hámfosztás.

(A BRFK BSZBTO Bűnügyi és Fogda-orvosi Alosztály orvosi látletele és véleménye, fényképmelléklete, valamint az igazságügyi orvos szakértői vélemény alapján.)

Az így pontosított, illetve kiegészített első fokú ítélet megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

A vádlott a nyomozás során többször beismerte a cselekmény elkövetését, ellenben a tárgyaláson már tagadta azt.

Az elsőfokú bíróság kimerítő részletességgel ismertette a vádlott valamennyi eljárás során tett vallomását, rámutatva az azokban rejlő ellentmondásokra, illetve a bizonyítás más adataival történő szembekerülésére. Helyes érveléssel jutott el oda a Fővárosi Bíróság, hogy jelen ügyben a vádlotti vallomásokat egységes egészként kezelni nem lehetséges és az ítéleti tényállás jelentős részének alapjául elfogadott nyomozati beismerő vallomásait is csak az egyéb bizonyítékok tükrében lehetséges, illetve kell elfogadni.

A bűncselekmény előzményei alapvetően nem voltak vitatottak, a rendelkezésre álló bizonyítékok erre vonatkozóan egybehangzóak voltak.

A védelem által vitatott elkövetési idővel kapcsolatban az elsőfokú bíróságnak egyrészt rendelkezésre állt a vádlotti beismerő vallomás, másrészt a vádlott által használt mobiltelefon adatai, amelyeket az ítélet tábla a másodfokú eljárás során igazságügyi szakértővel is megvizsgáltatott, és amely egyértelműen cáfolta a vádlottnak, illetve édesanyjának, a 3. számú tanúnak a vádlottnak alibijére vonatkozó vallomását.

Ezen túlmenően az igazságügyi orvos szakértői vélemények, illetve az igazságügyi orvos szakértőknek a tárgyaláson történt nyilatkozatai alapján a kérdéses időszakban megtörténhetett a bűncselekmény elkövetése, a részletesen megismert meteorológiai adatok tükrében a szakértők megalapozottan tágitották a sértett halálának lehetséges időpontját.

A sértett lánya, a gyermekkorú 4. számú tanú vallomása alapján is ugyanez időszak határolható be az elkövetési időpontként. Az 5. számú tanú - a sértett testvére - vallomásából az is kiderült, hogy a sértett számítógépén 21 óra 59 perckor mentés történt, ami szintén utalt az elkövetés lehetséges idejére. Az pedig a vádlotti

vallomás alapján is egyértelmű, hogy ebben az időszakban ott tartózkodhatott a sértettnél, illetve a sértetti lakás közelében. Ezt egyrészt a vallomásai, másrészt a szakértő által is vizsgált mobil adatok támasztották alá. Az is figyelemre méltó, hogy a vádlott még a tagadó vallomásaiban is a cselekmény helyszínének közelébe, a sértett lakásához helyezi magát. Ellenben mindezen adatok birtokában is helyesen elkövetési időszak, illetve körülbelüli elkövetési időpont szerepel az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásában.

Az a körülmény, hogy a vádlott az Árkád üzletközponttól néhány perc alatt a cselekmény helyszínére érkezhett, és ott adott esetben akár hosszabb időt is el kellett töltenie várakozással, az általa történő elkövetést nem cáfolja, mint ahogy az sem, hogy adott esetben viszonylag rövid idő alatt, néhány percen belül kellett lezajlania magának a bűncselekménynek.

Az elkövetési helyszínt illetően is a vádlotti beismerő vallomás állt rendelkezésre, amit egyébként a sértett hevenyészve magára felkapott ruházata is alátámasztott. A 2. számú tanú által csatolt kamerafelvételek kapcsán - amelyek a védelem álláspontja szerint cáfolják a vádlotti beismerést - az alábbiakat kell rögzíteni:

- a kamera a teremgarázs csak egy szűk részletére korlátozva készít felvételeket,
- adat merült fel arra nézve, hogy nem működik minden esetben megfelelően valamennyi világítótest,
- amikor valamely mozgás kapcsán felgyullad a fény, akkor az hosszabb ideig égve marad,
- nem tudható, hogy valamennyi felvétel a hatóságok rendelkezésére állt-e,
- mindezen tényezőkkel a helyszínt jól ismerő vádlott is tisztában volt.

Mindezen kiegészítéssel helytálló az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a tanú által átadott felvételek nem zárták ki azt, hogy az adott helyszínen történhetett a bűncselekmény elkövetése.

Ami a cselekmény elkövetésének módját, a végrehajtást illeti, az egyéb bizonyítékok tükrében itt mutatkozik a vádlotti beismerő vallomásban a legtöbb és leglényegesebb elfogadhatatlan vallomásrészlet, amelyek alapvetően egy beismerő vallomást tevő, de felelősségelhárító védekezési taktikára vezethetők vissza.

E körben mindenek előtt ki kell emelni, hogy a lakásban történő dulakodást cáfolta a gyermekkorú 4. számú tanú vallomása, aki ilyet nem hallott, továbbá a hozzátartozók vallomásai, akik a lakásban dulakodásra utaló nyomot nem láttak, ezen bizonyítékok és az orvos szakértői vélemények azt egyértelműen kizárták.

A fojtásra vonatkozóan a közös nevezőre jutó igazságügyi orvos szakértők véleménye a meghatározó, a külsérelmi nyomok ennek megfeleltethetők, csak úgy, mint a belső sérülések. Az igazságügyi orvos szakértő azt is valószínűsítette, hogy a vádlott arcán karmolási nyom található, ezt tanúk is megerősítették, míg a vádlott védekezése ez esetben is ellentmondásos volt. A terhelő bizonyítékok tükrében

pedig arra hivatkozni alappal nem lehet, hogy az igazságügyi orvos szakértő a tárgyaláson elvi élel, de kifejezetten extrém esetben nem zárta ki a karmoláson kívül egy, az arcra merőlegesen tartott borotvával szerzett sérülést sem. A vádlott édesanyja, 3. számú tanú e téren is szavahihetetlennek bizonyult.

Ellenben abból, hogy a hemogenetikus szakértő a sértett köröm alatti részéből vett minta DNS vizsgálata során megállapította, hogy az a vádlottól származhat, továbbá ugyancsak megállapította a rendőrorvos által ugyanezen sértetti kéz tenyér részéből fellelt vérgyanús szennyeződésből rögzített DNS minta kapcsán, hogy az is a vádlottól származhat, az következik, hogy a vádlott arcán található karmolási nyom megfeleltethető a sértett körme alatt és a tenyerén talált nyomoknak (vádlott bal orcája, a sértett jobb keze), azaz a sértett megpróbált védekezni, miközben a vádlott fojtotta.

A vádlott arcán egyébként többen látták a karmolási nyomot a cselekmény elkövetési idejét követően, az pedig nyilvánvaló, hogy a sértett tenyerén található vádlotti vérszennyeződés csak olyan időpontban kerülhetett fel, amikor már nem volt a sértettnek lehetősége azt lemosni a kezéről. A köröm alól biztosított DNS minta odakerülésének ideje ezen bizonyítékok mellett nem kérdéses, az csakis bűncselekmény elkövetésekor kerülhetett oda.

Attól függetlenül, hogy az 1. számú tanú következetes vallomást tett, az elsőfokú bíróság mégis helyesen tette, hogy elvetette az egyéb elkövetési időpont lehetőségét, mivel a bizonyítás más adatai a 2008. év január 30-i, éjszakai elkövetést igazolták.

A védelemnek a halál időpontjának vitatása kapcsán kifejtett érvelését illetően, mely szerint a halotti anyakönyvi kivonatban foglaltakat kell elfogadni, az ítéltábla rámutat arra, hogy az abban rögzítettek körülbelül az elsődleges adatoknak feleltethetők meg, amelyek azonban nem konkurálhatnak egy büntetőeljárás során beszerzett, egyértelműen mást igazoló további bizonyítékokkal, bár nyilván nem kizárt, hogy adott esetben meg is egyezhetnek. Jelen esetben azonban ez a felvetés a lefolytatott bizonyítás tükrében értelmezhetetlen. (Nyilvánvaló, hogy egy halállal végződő bűncselekmény esetén a halál idejének megállapításánál az igazságügyi orvos szakértői vélemény, a halottszemle során rögzített orvosi vélemény, valamint az egyéb erre vonatkozó bizonyítékok az irányadók és nem a hatóság által kiállított halotti anyakönyvi kivonat.)

Az a körülmény, hogy az eljárás során vizsgált nagyszámú bűnjel jelentős része nem volt akár az elkövetéshez, akár a vádlotthoz kapcsolható, a hemogenetikus szakértői vélemény (DNS vizsgálat) és az egyéb bizonyítékok tükrében nem bírt jelentőséggel, mint ahogyan ezért nem volt szükség további szakértői bizonyításra (például geológus szakértő kirendelésére) sem.

A nyomozati iratok áttanulmányozása során az ítéltábla is észlelte, hogy előfordultak nyomozati, illetve eljárási hibák a hatóság részéről a nyomozás során, azonban azok a büntetőeljárás egészére jelentős kihatással nem voltak. A

vádлотtnak a nyomozás során tett beismerő vallomástételekor volt, hogy a meghatalmazott védője is jelen volt, egyébként az értesítések szabályszerűen megtörténtek.

Meg kell még azt is említeni, hogy a holttest feltalálásának helyszínéről készült felvételek alapján kétség kívül megállapítható, hogy az elkövető a holttest elrejtésekor kifejezetten gondot fordított arra, hogy a sértett arcát semmilyen kosz, stb. ne érje, ennek érdekében egy nejlonnal letakarta az arcát, de lényegében ugyanígy járt el a testét illetően is, amelyeket kartonpapírokkal takart le és arra szórta rá a földet. Ez az elkövetői magatartás erős érzelmi kötődést jelez a sértett irányába, amely érzelmi kötődés a vádlott részéről egyértelmű volt, azt a saját vallomásán kívül a bizonyítás anyaga is teljes mértékben alátámasztotta.

Kellően indokolta az elsőfokú bíróság a két útlevéllel kapcsolatosan megállapításait is. Erre nézve a sértetti hozzátartozók vallomása meggyőző volt, a vádlottól foglalták le az útleveleket, az ezzel kapcsolatos védekezése nem volt elfogadható, ráadásul a vádlottnak a bűncselekményt követően az útlevél témakénti felvetései (e téren is ellentmondásba keveredett) visszautaltak az elkövetésre.

Mindezek alapján az ítéltábla megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság helyesen járt el akkor, amikor a logika szabályainak is megfelelően a vádlotti beismerő vallomásból azt fogadta el, amit más bizonyíték alátámasztott, illetve nem cáfolt meg egyértelműen.

A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényes a cselekmény jogi minősítése is.

Az ítéltábla nem osztotta a védelem azon felvetését, mely szerint a vádlott terhére csupán halált okozó testi sértés büntette állapítható meg.

A támadott testtájék - a nyak - egyértelműen életfontosságú szerveket tartalmaz, amelynek az eszköz nélküli, pusztá kézzel és megfelelő erővel történő megragadása, szorítása is a sértett rövid időn belüli halálához vezet(het).

A közepes erővel történő fojtás - miként a jelen ügyben is - alkalmas a halálos eredmény okozására. Éppen ezért az a körülmény, hogy az igazságügyi orvos szakértők két lehetséges halál okot is - a fulladást, illetve a reflexes szívmegállást - megjelöltek, azzal, hogy a halálhoz vezető okfolyamatot a nyaki régió megragadása indította el, nem jelenti azt, hogy a vádlott szándéka csak testi sértésre irányult volna, míg a halálos eredmény vonatkozásában csupán gondatlanság terheli. Az ölési szándékot jelezte - a fentiek mellett - a vádlott elkövetés utáni magatartása, ahogyan az elsőfokú bíróság is részletezte indokolásában.

Ugyancsak teljes mértékben egyet értett az ítéltábla a Fővárosi Bíróságnak az eshetőleges szándékkal történt elkövetés kapcsán kifejtett érveivel.

Összességében mindössze annyiban helyesbítendő az elsőfokú bíróság indokolása a minősítés kapcsán és az orvos szakértői vélemények értékelésénél - ahogy az a tényállásnál is megtörtént -, hogy az orvos szakértői vélemények alapján az

rögzíthető, hogy a halál okát kétséget kizáróan nem lehetett megállapítani, de azt a nyaki régió megragadása következtében vagy fulladás vagy reflexes szívmegállás okozta.

Az okirattal visszaélésre vonatkozó jogi indokolással szintén egyetértett az ítélet, melyen nem változtatott az sem, hogy a kérdéses időszakban Svájcba már útlevél nélkül is lehetett utazni.

A bűnösségi körülményeket alapvetően helyesen vette számba az elsőfokú bíróság, de további enyhítő körülményként értékelendő az eshetőleges szándékkal történő elkövetés, illetve a részbeni beismerésre való hivatkozás annyiban pontosítandó, hogy ez a nyomozás során történt, mivel a tárgyaláson már tagadta a vádlott bűncselekmény elkövetését.

A súlyosító körülmények között a halmazatot többszörös halmazatként kell megjelölni, ellenben az ítélet mellőzi a súlyosító körülmények közül azt, hogy a vádlott a sértett holttestét az emberi méltóságot mélyen sértő módon rejtette el, figyelemmel arra - ahogyan az ítélet a korábbiakban már kifejtette -, hogy a vádlott a holttest elrejtésekor a test, illetve az arc letakarásával éppen arra törekedett, hogy azokat közvetlenül föld, illetve egyéb kosz, stb. ne érje. A vádlott ezen (elkövetés utáni) magatartása is egyértelműen arra utalt, hogy érzelmileg fontos volt neki a sértett.

Mindemellett az ítélet törvényesnek, a bűncselekmény tárgyi súlyához és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességhez igazodónak tartotta a Fővárosi Bíróság által kiszabott büntetés mértékét, amelynek a jelentős enyhítése vagy súlyosítása nem volt indokolt, ezért az erre irányuló fellebbezések sem bizonyultak megalapozottnak.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek.

A Fővárosi Ítélet a Be. 99. § (1) bekezdése alapján beszámította a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe, melyet a Btk. 43. § a/ pontja alapján kell börtönben végrehajtani.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből az igazságügyi számítástechnikai-, informatikai szakértő szakvéleményének elkészítésével felmerült költség megfizetésére a Be. 338. § (1) bekezdése, és a Be. 381. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ítélet a vádlottat, míg az igazságügyi orvos szakértőknek a másodfokú tárgyaláson való részvételével felmerült bűnügyi költséget a Be. 338. § (2) bekezdése értelmében az állam viseli.

Budapest, 2011. év június hó 16. napján

Dr. Rédei Géza s.k.

Dr. Bartkó Levente s.k.

Dr. Mató Ágnes s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Bíróság 14.B.1498/2008/48. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.144/2010/23. számú végzésével a mai napon jogerős és végrehajtható!

Budapest, 2011. év június hó 16. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelélül:
tisztviselő